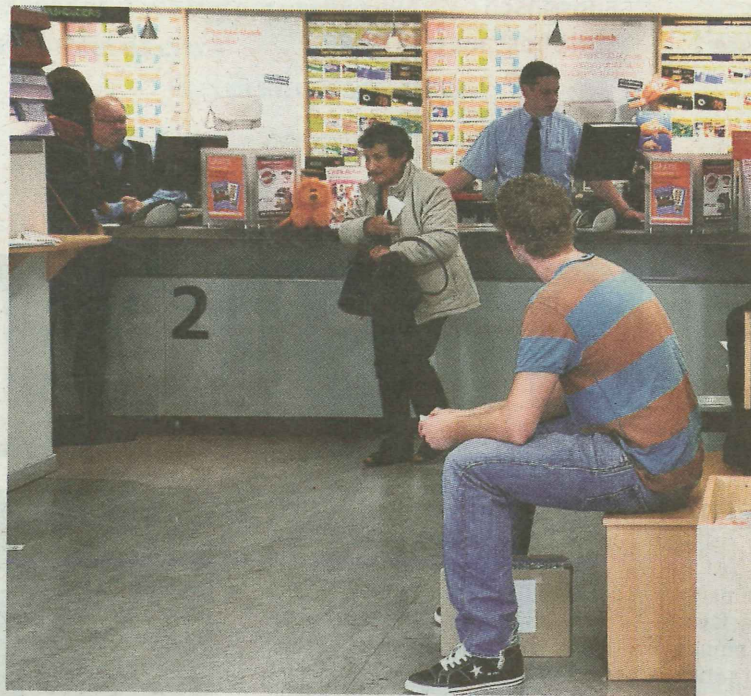

'Weer iets moois weg'

Morgen gaat 'Postkantoor Zuid' definitief dicht. Na tachtig jaar.

Het postkantoor in de Gerard Terborgstraat moet sluiten. 'Het is verschrikkelijk.'

FOTO CARO BONINK

U sdariyanto Tency, zeg maar Us (Oes), is een grappenmaker van het zuiverste water. "Sambal bij?" zegt de in Soerabaja geboren baliemedewerker tegen klanten die een postzegelboekje bestellen. "Bij mij gaan de mensen altijd met een lach de deur uit. Ik ben dertig jaar met plezier naar mijn werk gegaan."

Maar deze week is het lachen Us wel vergaan. Het postkantoor dat al die jaren een tweede thuis voor hem was, gaat morgen dicht. En dat is diep droevig, zeggen ook de klanten. Manna Mulder: "Wéér wordt iets moois weggesaneerd en bijgeschreven in het boek met pijnlijke herinneringen aan voorbijgaende tijden."

De Gerard Terborgstraat is heel erg Oud-Zuid. Breed opgezet, Amsterdamse School, klimop en acacia's alom. Tegen de gevel van het postkantoor, aan de achterzijde van Het Nieuwe Huis aan het Roelof

Hartplein, groeien paarse sering, even klassiek als het blauwe bordje 'postkantoor' boven de entree.

Binnen is het een drukte van belang. Heel ouderwets staan de mensen in de rij voor de loketten, een volgnummertje in de hand. Sommigen maken van de gelegenheid gebruik om even uit te rusten op een van de bankjes.

Her en der is de ontakeling al zichtbaar. De felicitatie- en overlijdenskaarten mogen weg voor de helft van de prijs. Achter de balie werken de vier overgebleven medewerkers zich uit de naad. Boven hun hoofd hangt het doodsvonnis. 'Dit kantoor zal 11 september om 15.00 uur definitief zijn deuren sluiten.'

"Het is verschrikkelijk," zegt bedrijfsleider Ingrid van de Berg (Weesp, 1957) over de teloorgang van het tachtig jaar oude instituut. "Al weken praten we over niets an-

ders. En de klanten leven met ons mee. We worden overspoeld met bloemen en gebak. In deze buurt wonen veel ouderen. Sommigen komen hier al hun hele leven en ik ken mensen voor wie het postkantoor het enige uitje is. Ik vind het een verarming."

Ooit was 'Postkantoor Zuid' één

'Ik ken mensen voor wie het postkantoor het enige uitje is'

van de grotere PTT-filialen van de stad. Waar nu de publieksruimte zit, was vroeger het verdeelcentrum gevestigd. Hier reden de postwagens vandaan en vulden mannen en vrouwen in uniform hun bakfietsen met sluitklep. Maar na de privatisering veranderde alles en kregen

de bankiers van ING het voor het zeggen.

Het hoekje waar de hypotheekadviseurs zaten, is een paar maanden geleden al ontruimd. Alleen de oranje leeuw staat er nog wees te wezen. Ingrid: "Ik werk 33 jaar bij de post en heb al zoveel veranderingen meegemaakt. Toen de bank kwam, moesten we ineens commercieel gaan denken. Targets hielden. Dat was een omwenteling. Gingen we de lotto verkopen, en groene stroom. Geen bedrijf dat zo'n netwerk heeft als wij."

Ze zucht en zegt: "De aandeelhouders zien het anders, hè, die denken alleen aan geld. Je houdt het niet tegen. Door de pinautomaten en e-mail is er steeds minder werk. Maar hier is het altijd druk gebleven. Ik denk dat ze zich vergissen."

Gaat Ingrid een opleiding volgen aan de Bestuursacademie, Us (1962) heeft gesolliciteerd bij het

GWK in zijn woonplaats Almere. Hij moet er nu nog niet aan denken. "Ik heb nooit ergens anders gewerkt. Elf overvallen heb ik meegemaakt, maar geen dag heb ik me ziek gemeld. De jongeren die hier nu met een kinderwagen komen, heb ik zien opgroeien. En dan al die oude mensen uit Indonesië. Ze vertellen hun hele hebben en houwen aan me. Dat moeten ze straks allemaal missen."

Met zijn mobiele telefoon heeft hij foto's gemaakt van de buurt-BN'ers die hij voor de balie ontmoet. "Humberto Tan, Huub Stapel, prinses Marilène, Barry Hay, Simone Kleinsma, Jeroen Krabbé, Richard Krajicek: niemand heeft kapsones hier. Toch moeten we dicht. En dat noemen ze dan vooruitgang."